

ÒPERA

'Euridice'

'EURIDICE', DE Joan Albert Amargós. LLIBRET: Toni Rumbau. CANTANTS: Cristina Zavalloni, Enric Martínez-Castignani. TITELLES: Toni Rumbau, Pavlos Nowak. ESCENOGRAFIA: José Menchero. IL·LUMINACIÓ: Quico Gutiérrez. DIRECCIÓ ESCÈNICA: Luca Valentino. BARCELONA 216. DIRECCIÓ: Joan Albert Amargós. FESTIVAL GREC, CONVENT DELS ÀNGELS, 2 DE JULIOL.

Un triangle peculiar Pulcinella i l'antidiva

Xavier Cester

Jordi Jané

En una temporada operística que es va iniciar amb els megalòmans focs artificials de *D.Q.*, l'estrena d'aquesta *Euridice* de Joan Albert Amargós ens recorda oportunament que la renovació del repertori no té perquè passar necessàriament per les grans sales i els muntatges aparatosos. Amargós i el seu llibretista Toni Rumbau ens presenten un triangle peculiar: una diva enfrontada a una malaltia terminal, un director d'orquestra obsessionat només per l'èxit, i Pulcinella, un titella que des del seu teatrí torna a insuflar ganes de viure a la protagonista.

La primera virtut de la partitura és el seu ajustament a cada escena. Amargós empra el temps adequat i troba el color necessari, tant en l'escriptura per al quintet instrumental, defensada amb encert per Barcelona 216, com en el tractament de les veus: el cant més lànguid de Sofia (una Cristina Zavalloni de dicció no sempre clara, però de sincer patetisme) i la part més expansiva d'Òscar (un excel·lent Enric Martínez-Castignani). Amargós defuig el recitatiu sempitern de moltes òperes actuals per optar per un més que vàlid *arioso* continu, sense por de deixar volar les veus, però encara més remarcable és la part instrumental, en què destacaríem la tòrrida escena d'amor entre la cantant i el titella, amb el seu to màgic, quasi zingar, abans de la tràgica conclusió i l'evocador *vocalise* que tanca la peça.

Amb aquesta òpera-dins-l'òpera, Toni Rumbau ha bandejat una possible revisitació dramaturgic d'*Orfeu i Euridice* i ha usat les referències d'aquests personatges per, encreuant-les amb les figures d'una cantant (Sofia) i el seu director i company sentimental (Òscar), confegir una obra rabiosament actual. Si l'*Euridice* clàssica mor per una fiblada de serp en fugir de l'intent de violació d'Aristeu, aquí la mort habita ja en Sofia en forma de malaltia terminal i la violació no és altra cosa que la maltissa insistència d'Òscar a fer triomfar Sofia.

D'altra banda, Orfeu es projecta en Pulcinella, el titella que, amb la seva actitud vital, més que seduir-la, li desvela una manera diferent d'entendre la vida i el món.

Els titelles regnen en l'àmbit fugisser on déus i monstres conviuen amb els personatges de l'imaginari i dialoguen amb els de carn i ossos. Avui aquest art viu un important procés de diversificació i em sembla que usar-lo en aquesta òpera és una opció de contemporaneïtat. La feina de Rumbau és modèlica, tant per la sàvia murrieria de la manipulació com per l'ús estricte de personatges i accessoris. José Menchero ha dissenyat una escenografia absolutament funcional i la llum de Quico Gutiérrez crea instants de bellíssima interiorització. Luca Valentino ha endreçat i articulat tot aquest material amb una posada en escena plena de referències internes i amb instants de gran intensitat tragicòmica.